

Hatvankilenc szülő a szegedi tanfelügyelőhöz.

(Saját tudósítónktól.) Városszerte ismeretes, hogy a kötelességeinek teljesítésében sokszor tulbuzgó Jánossy Gyula tanfelügyelő intézkedései nem mindig találkoznak a szakkörök, a tanítóság, vagy éppen a szülők tetszésével. Általános a panasza, hogy a tanfelügyelő ur a kellő mértéken messze túlhaladva veszi igénybe a kis elemista gyermekek — szüleit. Ujabban aggódó anyák és apák egyre követelőbben sürgetik felszólalásunkat a tanfelügyelő ur egyik legutóbbi intézkedése ellen, amelyben a szülők gyermekeik egészségének veszélyeztetését látják. A kérés teljesítése elől nem zárkozhattunk el és közöljük az egyik írást, amely ebben az ügyben érkezett hozzánk és amelynek a nyilvánosságot 69. javarészt szegény szülő aláírásával kéri. A kissé ideges hangon íródott levél szerzője a dolgokhoz értő, nagyképzettségű ember lehet, aki szerető szívvvel fordul a szegények és a gyermekek felé. A kérdéses felszólalás egész terjedelmében a következő:

— Igazgatói kinevezésen kívül a szakszerű felügyelet a tanfelügyelő hivatása. A háboru kizökkentette kerékvágásából. (Ma saját kezdesére, holnap felsőbb rendeletre doberdói bombazáporoként ontja az írásos utasításokat.

Hol szederlevelet kell a gyerekekkel szedni, hol sorsjegyházalásra fogni, hol szegyet kell velük beveretni, hol pamutra, tüdővészszanatóriumra koldultatni — se szeri, se száma a se nevelő, se tanító foglalkoztatásnak. Még a legjobb, hogy 16-ára moziba rendelte a tanulókat: ott legalább mulattak. Idegesek a tanítók, a gyerekek, dühösek a szülők. Még a bársonykezü iskolaszék is legyintett egyszer a tanfelügyelő felé. Igaz, enyhén.

A legújabb utasítás: felsőbb rendeletre az idei sáros-esős novemberben csalánt kell a 7—12 éves tanulókkal szedetni. Ki velük a nyomás sártengerére — kevés még a gyermekhalandóság! Oh Turchányi, hogy fogod ezt furesálni! A tanyai gyerek iskolába járta közben szedheti a csalánt: kap rá két napi vakációt is. De vajon Budapest IV. hova küldi a kis gyerekeket csalánért? És Szeged I—III? Égető kérdés. Igaz, égető szükség van a csalánfonálra. De az égető szükség megvolt már szeptemberben. Lám a hadügyminiszter már hat hete szedette a honvédekkel a csalánt. Szegedtől Makóig szedték derék vitézeink: ötven métermázsát liferáltak belőle liferáns-pör nélkül. A tanfelügyelő elkésett és most a novemberi sárba küldi az apróságot csalánt szedni. Ugyan, — ad-e cipőt hozzá? Pedig hány a rongyos csizmája, hány a mezítlábas az iskolások közt. És ezeknek éppen november derekán kell botanizálni! Azt írta 1702-ben néhai való Miskolczy Gáspár „Egy jeles vadkertjében: A ludak pipéinek a tsalán tsipés igen halálos. Nohát az emberek pipéinek a tsalán szedés novemberben nem valami gyógyító kura lesz.

Ilyenkor a tanfelügyelőnek elő kell venni paedagogiai emlékeit, és ha már a királynak nem tanácsolhat, a miniszternek kell tanácsolnia, hogy a kis gyerekek egészsége fontosabb a csalánkeresésnél. Mert nálunk csak keresés lesz. Amit találni lehetett, elvitték a honvédek, akik korábban keltek föl, mint a paedagogiai, amely későn ébredt mindig. Hagyjátok békén a kisdedeket! Az érdemszerzés ne az ő kárukra menjen. Ne küldjétek se koldulni, se csalánt szedni. Fölhólyagzik a kezük s a lelkiük.

A szülők pedig ne hagyják zaklatni gyermekeiket. Kényszeriskoláztatásra van törvény, de nem kényszerszolgálat, gyermekmunkára. Tanfelügyelő Ur! Okkal-móddal! Nehogy megkérdézzék, hány balkéz van a száz kéz között.

Nulla dies sine linea nem annyit jelent:

soha egy napot se sületlenség nélkül! *Feminista apa.*

Az aláírások közlésétől természetesen el kellett tekintetünk. Az érdekeltek ugyan nem mindnyájan kérték, de szép számmal voltak közöttük olyanok is, akik idegenkedtek nevük nyilvánosságra hozásától. A szülők legdrágább kincséről: a gyermekekről lévén szó, értjük és méltányoljuk ezt az érzést. Ez a megértés egyik legfőbb oka, amiért a levelet útjára engedjük.

Apahelyettes hadifogoly.

— Korrajz az egyik szegedi iskolából. —

(Saját tudósítónktól.) Mikor most egyes lapok hiteles híradásai alapján a magyar közönségnek tudomására jutottak azok a háttorzongató kegyetlenségek, amelyek szerb fogságba jutott véreinknek jutottak osztályrészül, már csak az ellentét kedvéért is ideiktatjuk az alábbi kis és tanulságos esetet, mely a minap az egyik szegedi középiskolában játszódott le.

Az egyik tanár a padok között sétálva nézegette a fiuk könyveit. Egyiket-másikat meg is fedte, amiért a könyve piszkos, rendetlen és összefirkált. Megcímzett és megírt levelezőlapot talált az egyik könyvben. Szólt pedig a lap:

Strek Gyimokvij, hadifogolynak

Ósztapán

Somogy megye.

A megszólítás németül: Lieber Freund.

— Ki az a te lieber Freundod? — kérdi a tanár a kis diáktól, aki egyébként igen helyes, okos fiu, legjobb tanulója az osztálynak.

— A foglyunk, volt a válasz.

— S az neked barátod? — érdeklődött a tanár.

— Igen, nagyon összebarátkoztunk a nyáron.

— Hm, hm — hümmögött a professzor.

Aztán hogyan került hozzátok ez a fogoly?

— Mezei munkára kaptuk.

— Hát fogságba hogyan került?

— Elfogták a mieink.

— Tehát a mi katonáink, magyar katonák ellen harcolt, a mi testvéreink ellen, akik megvédenek bennünket, engem is, titeket is és téged is. Ennek a te barátodnak a kezéhez tehát magyar vér tapad, azoknak a vére, akik feláldozták életüket a hazáért.

A diák irul-pirul, nagyokat nyel és egy szót sem szól. A tanár pedig folytatja:

— Aztán mondd csak kis fiam, hol fogták el a te barátodat? Az utóbbi szót erősen megnyomta a kérdező.

— Turkánál.

— Tudod te, hol van az a Turka?

— Tudom. Galiciában, közel a magyar határhoz.

— Mit keresett Turkánál ez a te barátod?

— Harcolt.

— Melyik ország ellen harcolt éppen Turkánál?

— — — — —

— Hát csak mondd!

Ujból hallgatás.

A tanár nógatja a kis diáktól, aki tovább is makacsul hallgat.

— Meg tudja-e valaki közületek mondanivalót? — szól most az osztályhoz fordulva.

Minden kéz felemelkedik.

— Na mondjátok!

— Magyarország ellen! — dörghi a kis diákok kórusa.

— Na látod fiam, te hazád ellenségével cimborálsz. Ezt igazi magyar fiu nem teszi. S erre magyarázatot tart a tanár neki és az egész osztálynak arról, hogy s mint kell viselkedni a hadi foglyokkal szemben. Nem szabad őket gunyolni, sértegetni, bántalmazni. Meg kell adni nekik, ami őket megilleti stb., stb. De barátkozni velük, hazfiatlan dolog.

Az egész osztály, de Naday Pista is nagyon meg volt hatva. Egyik-másik fiúnak könny csillogott a szemében. A tanár nagyon meg volt elégedve önmagával.

A következő órán aztán le akarta szedni az előző óra tanításának a gyümölcseit:

— Na Naday Pista, ugy-e nem barátkozol többet a hadifoglyokkal?

Naday Pista akár egy bot, úgy nem szólt.

A multkor elhintett mag tehát sziklára hullott, különben nem hallgatna a diák.

Hallgatott, konokul, állhatatosan.

A tanár meg volt döbbenve és hiuságát is bántotta, hogy ilyen csekély eredménye volt multkori tanításának és hazafias felbuzdulásának.

— Felelj hát! — förmedt rá a konok fiura.

A fiu megszeppent erre és megszólalt:

— De kérem tanár ur, ez a fogoly az apám helyett van!

Telefon 872. **URÁNIA** Telefon 872.
Magy. Tudományos Színház

Amerre a magyar baka jár
Hol örök dicsőséget arat a huszár

Messze muszkaföldről. taliánországból hoz nekünk hírt. itthon maradtaknak a jelen évadnak legnagyobb-stilű moziestélyére, mely

közkiánatra ma pénteken utoljára
kerül bemutatásra.

Nincsen dolga, nincsen máshova utja
akkor senkinek, beteg is lábra kel,
mert látnia kell, vele sirni, azokkal
könyezni, kik megjelennek a darabban.

Egy rezervista álma.

4 felvonásos dráma
a harctéren született ott messze, hol
Dnyeszter véres vizében itat a huszár.

Teljes zenekar kíséri a képet, Ziehrer híres
zeneköltő munkáját játsza.

Nemzeti-szálloda

(volt Konrad) Róka-
utca 6. sz., Szeged-
pályaudvarral szemben
Gyönyörűen átalakítva
tisztá szobák 2 koronától kezdve. — Kávéház
egész éjjel nyitva.